

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R.**, so sídlom v **K.**, zastúpenej JUDr. **M. T.**, advokátom v **B.**, proti povinnej **B. L.**, bývajúcej v **H.**, **pre vymoženie 20,04 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5 Er 210/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. novembra 2011 sp. zn. 19 Co E 397/2011, takto

r o z h o d o l :

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

P povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi (JUDr. **P. M.**, Exekútorský úrad **L.**) návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie istiny 20,04 € s príslušenstvom a trovami spojenými s vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu v Košiciach z 8. marca 2010 sp. zn. 2 C 963/2009. Súdny exekútor v súlade s ustanovením § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadal Okresný súd Považská Bystrica o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 11. mája 2011 č.k. 5 Er 210/2011-19 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručení súdu 18. marca 2011, zamietol. S poukazom na citované ustanovenia právny vzťah medzi účastníkmi konania založený poisťnou zmluvou zo 16. júla 2007 považoval jednoznačne za spotrebiteľský vzťah. Konštatoval, že v XV. časti Všeobecných poisťných podmienok – rozhodcovské konanie (ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy), je obsiahnutá neprijateľná

podmienka v zmysle čl. 3 ods. 3 v spojení s bodom 1 písm. q/ Prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a to rozhodcovská doložka. Podotkol, že vzhľadom na členstvo SR v EU od 1. mája 2004, ako i na skutočnosť, že citovaná smernica bola do slovenského právneho poriadku implementovaná len čiastočne a postupne v dlhšom časovom období, v zmysle konštantnej judikatúry ESD nadobúda v takomto prípade priamy účinok, a súd ju musí bez ďalšieho aplikovať na právne vzťahy vzniknuté medzi fyzickými a právnickými osobami. V zmysle čl. 3 smernice, ako aj § 53, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka nie každá zmluvná podmienka, ktorá predstavuje nepomer v právach a povinnostiach spotrebiteľa a dodávateľa, je neprijateľnou, teda neplatnou. Neprijateľnou podmienkou je takáto zmluvná podmienka len vtedy, ak vyvoláva hrubý nepomer v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu. V danej veci rozhodcovská doložka tak ako je obsiahnutá vo Všeobecných poistných podmienkach, znemožňuje spotrebiteľovi (povinne) vyriešiť prípadný spor medzi účastníkmi inak, ako v rozhodcovskom konaní. Túto doložku si spotrebiteľ (povinná) nedojednala individuálne a pri jej akceptácii nemala na výber, vzhľadom na jej spojenie s ďalšími všeobecnými poistnými podmienkami zmluvy. Celú zmluvu, vrátane Všeobecných poistných podmienok, mohol spotrebiteľ ako celok len prijať a podrobiť sa týmto podmienkam alebo celú zmluvu odmietnuť. Rozhodcovská doložka neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi rozhodcovským konaním a občianskym súdnym konaním na všeobecnom súde. Doložka bola do Všeobecných poistných podmienok vsunutá oprávnenou ešte pred vznikom samotnej zmluvy (oba dokumenty nepochybne používala vo vzťahu k neurčitému okruhu väčšieho množstva spotrebiteľov). Všetky tieto skutočnosti dostatočne odôvodňujú záver o neprijateľnosti takto formulovanej rozhodcovskej doložky, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a je teda nekalá. Keďže teda súd dospel k záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z nej je taktiež v rozpore s dobrými mravmi a princípmi ochrany spotrebiteľa, akékoľvek plnenie, priznané rozhodcovským súdom na základe takejto rozhodcovskej doložky je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní ex offio zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením z 30. novembra 2011 sp. zn. 19 CoE 397/2011 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom ani v jednej z odvolateľom namietaných okolností. Uviedol, že súd prvého stupňa vo veci dôsledne aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka a vykonal aj správny výklad citovaných zákonných ustanovení. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne považoval danú zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi dňa 16. júla 2007 za spotrebiteľskú zmluvu (aj keď nesprávne poukázal na § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, uvedená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva a následne sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa, ktorý rozhodcovskú doložku v danej zmluve vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Pokiaľ vo veci vydal rozhodcovský rozsudok rozhodca, ktorý konal na základe rozhodcovskej doložky, ktorú súd považuje za neprijateľnú a tým neplatnú, súd prvého stupňa v konečnom dôsledku správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V postupe okresného súdu, ktorý bol v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, preto nezistil odvolací súd rozpor s pravidlami týkajúcimi sa práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ktoré poukazuje oprávnená vo svojom odvolaní.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p., pretože súdy rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci. Podľa názoru oprávnenej rozhodcovský súd rozhodol v súlade so zákonom na základe riadne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Všeobecné súdy nemajú vo vzťahu k rozhodnutiam rozhodcovského súdu postavenie odvolacích súdov a preto v zásade nie sú oprávnené preskúmať rozhodcovské rozsudky po vecnej stránke. Ustanovenie § 45 Exekučného poriadku umožňuje v uvedených prípadoch exekučné konanie zastaviť, nie však zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Skúmanie (ne)platnosti rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky v exekučnom konaní nemá žiadnu oporu v relevantných právnych predpisoch. Tiež namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom

(§ 237 písm. f/ O.s.p.) nesprávnym postupom súdov spočívajúcim v tom, že vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, ale bez nariadenia pojednávania. Týmto postupom ju vylúčili z možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a vysvetliť, ktoré časti predložených listín v ich vzájomnej väzbe viedli k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Podľa jej názoru uznesenie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý nedostatok zakladá dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Napokon namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Súdny oboch nižších stupňov podľa jej názoru nesprávne posúdili ustanovenia Exekučného poriadku a dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, podľa ktorého sú oprávnené skúmať žiadosť na vydanie poverenia, resp. zastaviť exekúciu z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky. V predmetnej veci bola totiž rozhodcovská doložka jednoznačne dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka a ako taká vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú a teda neplatnú podmienku. Podaním z 2. augusta 2012 navrhla prerušiť dovolacie konanie v zmysle § 109 ods. 2 O.s.p. do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v inej obdobnej veci prijal na ďalšie konanie jej ústavnú sťažnosť.

Povinná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu

prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla dovolaním oprávnená, nevykazuje znaky ani jedného z uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ale dovolanie nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Preto prípustnosť dovolania oprávnenej z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (pozri napr. R 117/1999, R 34/1995, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998, č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, rozhodujúcim je zistenie, že k takejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania podľa § 237 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani odvolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namietala vady konania uvedené v § 237 písm. a/ a f/ O.s.p., t.j. , že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a že postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (pozri bližšie § 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danej veci oprávnená procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O.s.p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať. Ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im iba, že v rozpore so zákonom a Smernicou 93/13/EHS preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke, t.j. preskúmali právoplatné exekučné tituly a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali prijateľnosť, či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Oprávnená teda namieta, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (pozri § 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku právomoci súdov, ale o námietku inú, ktorú oprávnená uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých založili v danom prípade svoje rozhodnutia.

Takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O.s.p.) oprávnená nedostatočne zohľadňuje skutočnosť, že ňou napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa) bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov jednoznačne vyplýva priamo zo zákona (pozri napr. ustanovenia § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na to, nie je opodstatnenou námietka dovolateľky o existencii vady konania podľa § 237 písm. a/ O.s.p. Súdny rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Podľa názoru oprávnenej jej súdy tiež odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania odníme možnosť konať pred ním a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa tvrdenia dovolateľky k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. došlo postupom súdov tým, že vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti, čím jej znemožnili k vykonaným dôkazom sa vyjadriť. Tiež postupom odvolacieho súdu, ktorého rozhodnutie nie je odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.

V danej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Dovoláním je napadnuté rozhodnutie vydané práve v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom (okrem iného) skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený doložkou o jeho vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania podľa § 103 O.s.p. V štádiu, v ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p., lebo postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami

vyplývajúcimi zo spisu, vrátane listín v ňom založených). Vzhľadom na to, sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré sú zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania (oprávneného a povinného).

Ak potom dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy vykonali dokazovanie bez nariadenia pojednávania a bez jej prítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom jej preto nebola znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

Nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Dovolací súd poukazuje na to, že v opravnom konaní nemusí súd dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (pozri II. ÚS 78/05). Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 219 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, aby sa v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Túto možnosť odvolací súd v danom prípade aj využil.

Dovolateľka napokon namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené,

mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale v preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že dovolanie oprávnenej nie je prípustné podľa ustanovenia § 239 O.s.p., ani podľa ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol ako nedôvodný návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa 109 ods. 2 O.s.p.

Citované ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, t.j. také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd teda nemusí vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania, ale môže tak urobiť (ale nemusí) v závislosti od okolností konkrétneho prípadu. V danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dôvod na prerušenie (dovolacieho) konania nie je daný.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej ale nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože žiadne trovy tohto konania jej nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. novembra 2012

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová